

Pikakuvia Malaijin Saarilta

(Kirjoitettu Kaukaisen Idän Ammattiunionien Kongressille Esitettyjen Raporttien Perusteella.)

Joku voisi ajatella, että Singaporen asukkaat, koska se on liittoutuneiden malaijivaltioiden pääkaupunki, muodostuvat suurimmalta osalta malaijilaisista, aivan samoin kuin Batavian ja Sourabayankin asukkaat. Mutta näin ei ole asianlaita. Singaporen tekee ulkolaiseen aivan samanlaisen vaikutuksen kuin monet huomattavat kiinalaiset kaupungit, kuten Kanton, Hongkong ja Sanghai. Rakennukset ja kadut sekä yleiset tiet ovat jetsulleen yhtäläisiä. Singaporen vilkkaimmilla kaduilla ja teillä kulkiessa voi ajatella olevansa joko Kantonin tai sitten Sanghain kadulla.

Singaporen kaupungissa sanotaan olevan noin viisisataa tuhatta asukasta. Kuumikymmentä viisi prosenttia tästä summasta muodostuu kiinalaisista. Loput ovat intiaaneja, malaijilaisia, arabialaisia, javalaisia ja euroalaisia. Tätä kaupunkia voitaisiin nimittää "naisten taivaaksi," jos oletettaisiin että naiset viihtyvät hyvin siellä, missä on paljon miespuolista rotua. Singaporessa on varmaankin kaksi miestä jokaista naista kohden.

Tämä kaupunki kuuluu yhtenä niihin, jotka tunnetaan maailman vilkkaimiksi laivaliikennekeskustoiksi. Sen satamissa pysähtyvät Intian ja Europan välillä laivaliikennettä harjoittavat laivat. Samoin sen satamissa pysähtyvät ne, jotka kulkevat Australian, Hollannin-Intian ja Kiinan välillä. Tätä kaupunkia nimitetään Englannin "avaimeksi" Kaukaisessa Idässä, sillä täällä sijaitsee suuri englantilaisen sotalaivaston asemapaikka.

Englannin kapitalismi ja imperialismi, niin ne katsovat alusmaitaan aineellisen hyödyn kannalta, samoin kuin toistenkin maiden kapitalistit palvelijoinensa. Singaporen kaupunki ja sen ympäristöalueet ne ovat brittiläisille suuresta merkityksestä sotilaallisissa tarkoituksissa. Tosin ne tuottavat myös raaka-aineita englantilaista kulutusta varten. Mutta näitä alueita kun ei pidetä suuresta merkityksestä tuotannollisessa merkityksessä, niin asukkaiden sivistyksestä huoltaminen ja muut sellaiset seikat ovat toisarvoisia kysymyksiä. Malaijin liittovaltioiden asukkaat, niitten mukana Singaporen kaupungin kansalaiset, ovat sivistyksessä paljon jäljessä verrattuna Englannin Intiaakin, ja Javan asukkaihin verrattuna jäljessä. Brittiläisillä näyttää olevan käsityksenä, että mitä alemmalla tasolla Malaijin saarten asukkaat ovat sivistyksessä, sitä vähempi tarvitsee pelätä, että he muuttuvat vaarallisiksi militaristisille edesottamisille. Varsinaiset malaijilaiset suurimmalta osalta ovat lukuaitottomia. Oppilaat niissä vähäisissä kouluissa,

mitä löytyy, ovat niin tyystin kiinalaisia, intiaaneja ja javalaisia, että vain yksi prosentti jää malaijilaisten osalle. Kouluja ei olekaan juuri muuta kuin nimeksi. Esim. Singaporen kaupungissa on vain yksi n. s. korkeakoulu.

Malaijilaiset eivät pääse huomatuimpiin toimiin ja tehtäviin käsiksi juuri ollenkaan. Luku- ja kirjoitustaitoa vailla ollen he eivät kelpaa ollenkaan sellaisiin tehtäviin, jotka välttämättömästi vaativat näitä taitoja.

Englannille voitaisiin ehkä antaa "tunnustus" siitä, että se ei ole erittäin ankara verotuksen suhteen täällä. Se kiskoo osansa toista tietä, sellaista tietä, mikä tuottaa varmemmin ja runsaammin. Se hallitsee kauppaa ja liikemaailmaa, siten saaden tuloja liikkeiden kautta. Malaijin saarten sulttaanit joutuvat ostamaan kaikki tavaransa englantilaisilta yhtiöiltä. Näin määrätään jo aikoja siten tehdyssä sopimuksessa. Tarvittavien tavaroiden välittämisessä näin yksivaltiaana ollen englantilaiset voivat kiskoa hyviä hintoja, kieltämättä suurempia kun voisivat, jos toisten maiden teollisuuskapitalistit pääsisivät saarille myymään tuotteitaan, mistä olisi seurauksena välttämättömästi keskinäinen kilpailu.

Kuten jo alumpana mainittiin Singaporen asukkaat enemmistöltään ovat kiinalaisia. Ja ehkä aivan oikein voidaan sanoa, että ilman kiinalaisia Malaijin saarilla ei olisi juuri sanottavasti sellaisia harrastuksia, mitkä siinä tai tässä muodossa tähtäävät työläisten aseman parantamiseen. Sin-

gaporeen siirtolaisina matkustaneet kiinalaiset tulivat suurimmalta osalta Kwangtung maakunnasta ja Fukien alueelta. Kaikki uudet tulokkaat, jotka eivät heti saa jonkinlaista suoranaista palkkatyötä, joutuvat vetämään "rickshawsia," kyytikärryä. Vaikkakin tässä tehtävässä monet ansaitsevat "kohtalaisen" toimeentulon, tienaaavat viidestäkymmenestä sentistä dollariin päivässä, niin kuitenkin poikkeuksetta kaikki haluaisivat päästä johonkin muuhun työhön, sellaiseen, mikä olisi jatkuvampaa. Kyytikärryjen vetäminen kuumassa ilmassa, sellaisessa helteessä kuin Singaporessakin tavallisesti on, ei ole helppo tehtävä. Kärryvetäjän täytyy syödä ravitsevia ruokia muutoin hän ei voi säilyttää "vetokykyään."

Jotkut Kiinasta muuttaneet siirtolaiset, kun ovat kärryjä aikansa vetäneet, pääsevät pieniksi kaupustelijoiksi ja tapahtuupa sellaisiakin sattumia, että tällä tavalla alkuun päässeet nousevat hyvinvoiviksi näihin oloihin verraten.

Menneinä aikoina oli paremmat mahdollisuudet. Tätä todistaa se, että monet Singaporen kiinalaisista "taokeheista" (istutusmaiden ja sappojen omistajia) ovat entisiä kyytikärryjen vetäjiä. Singaporen pikkuporvarit suurimmalta osalta ovat kiinalaisia, ja löytyypä joitakin kiinalaisia suurmaanomistajiaakin. Tehdastyöläiset myös suurimmalta osalta ovat kiinalaisia. Samoin talonmiehet, kokit ja merimiehet. Tan Kah Kee nimisen miljonäärin kuuluisissa kumitehtaissa työskentelee yli kolmen tuhannen kiinalaisia. Nämä työläiset suurimmalta osalta ovat Amoysta tulleita. Tanjong Pager ja King's nimisillä laitureilla työskentelevät työläiset ovat kaikki kiinalaisia.

Malaijin niemimaa suurimmalta osalta, eli tarkemmin sanoen noin seitsemänkymmentä viisi prosenttia siitä, on kumiviljelyksellä. Näillä kumiviljelysaluilla työskentelee kiinalaisia siirtolaisia sekatyöläisinä. Palkat vaihtelevat kahdeksastakymmenestä sentistä ylöspäin, joissakin tapauksissa aina dollariin kahteenkymmeneen senttiin saakka. Näitä palkkoja pidetään hyvinä, ja myönnettävästi ne ovat hyvät verrattuna muilla aloilla työskenteleväin sekatyöläisten palkkoihin. Korkeat palkat sanotaan johtuvan kumin suunnattoman korkeista hinnoista. Kuminkasvattajat saivat viime sesongin aikana 120—160 dollaria "piculilta" (Piculi on vähää vaille sata neljäkymmentä paunaa.)

Englannin taholta suhtaudutaan Malaijin saarilla oleviin kiinalaisiin samalla tavalla kuin äiti-

puoli tavallisesti suhtautuu lapsiin. Varsinkin sen jälkeen, kun Kiinassa alkoi käynnissä oleva kansallismielisten kumousliike, Englannin virkavalta Malaijin saarilla alkoi käyttämään "varovaisuuskeinoja." Jokainen kiinalainen, joka uskotaan kuuluvan kiinalaiseen kansallispuolueeseen tai siten kommunistipuolueeseen, vangitaan ja karkoitetaan armotta. Nämä ovat niitä "epämieluisia." Karkoittamiset ovat tulleet niin lukuisiksi, että satoihin nousee niiden lukumäärä, jotka kuukausittain joutuvat poistumaan Malaijin saarilta englantilaisen ylivallan karkoittamana. Mutta kuten tavallista, vainoaminen vain lisää tyytymättömyyttä ja suuttumusta englantilaista imperialismia vastaan.

Joku aika sitten kun Singaporen kiinalaiset viettivät Dr. Sun Yat-sen muistojuhlaa, niin englantilaista imperialismia palvelevat poliisit ja santarmit provoseerasivat tappelun, missä kuoli seitsemän mielenosoittajaa, yksi intiaani, kolme konstaapelia ja yksi englantilainen poliisi. Kahakassa kaatuneiden lisäksi loukkaantui vakavasti toista

kymmentä henkilöä. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun Singaporen kiinalaiset työläiset turvautuivat aseihin puolustaaksensa itseänsä englantilaisia vastaan.

Brittiläiset imperialistit Malaijin saarilla käyttivät tuota vanhaa valtiollista periaatetta: "divide et impera," hajoita ja hallitse. Kansallisuudet yritetään saada toisiinsa vastaan sillä tavalla, että yhtä kansallisuutta kohdellaan ankarammin kuin toisia. Kiinalaiset ovat joutuneet huonoimpaan asemaan oikeuslaitosten edessä. Jos esim. malaijilainen ja kiinalainen tappelee, niin yhdeksässä tapauksessa kymmenestä malaijilainen lasketaan vapaaksi ja kiinalainen tuomitaan vankilaan. Kaikki kiinalaisetkaan eivät ole samanarvoisessa asemassa. Niitä, jotka ovat Kwangtungin maakunnasta, kohdellaan ankarimmin. Joku aika sitten joukko intiaaneja ja kiinalaisia joutui tappeluun sillä serauksella, että yksi intiaani sai surmansa ja kaksi loukkaantui, mutta ei vaarallisesti. Toiselta puolelta loukkaantui vaarallisesti kaksi kiinalaista. Seitsemän tappeluun osallistuneista yhdestätoista kiinalaisesta tuomittiin kuolemaan ja hirtettiin ja toiselta puolen kaikki intiaanit vapautettiin. Samoihin aikoihin eräs malaijilainen murhasi yhden kiinalaisen ja sen lisäksi haavoitti kahta. Tästä hänet tuomittiin seitsemäksi vuodeksi vankilaan.

Singaporen vankiloissa olevista vangeista yhdeksänkymmentä prosenttia muodostuu kiinalaisista. Vankiloissakin kohdellaan eri kansallisuuksia eri tavalla. Malaijilaiset tavallisesti saavat parhaan kohtelun ja parhaan ruoan ja kiinalaiset huonoimman. Kiinalaisten vankien ruoka tavallisesti muodostuu pienestä eli vähäisestä riisiannoksesta, jota "höystää" hiukkanen mädännyttä kalaa. Kiinalaiset vangit joutuvat tekemään kovimmat ja liikkeisimmät työt ja jos he eivät ole tilaisuudessa antamaan lahjoja vankien vartijoille, niin he jou-

tuvat usein kärsimään ruumiillisista pahoinpitelyistä, heitä potkitaan ja hakataan.

Johtuen huonosta ruuasta ja ankarasta kohtelusta, joku aika sitten eräässä vankilassa vangit alkoivat nälkälakon. Vangit kieltäytyivät syömästä ja vaativat parempaa ruokaa sekä parempaa kohtelua. Nälkälakosta kuitenkin oli ikävät seuraukset. Vangit pakotettiin syömään ojennetuin pistimien kanssa ja sitten lisäksi poikkeuksetta kaikkia pideltiin pahoin, heitä rääkättiin mitä raakaimmilla tavalla.

Malaijin saarilla ei ole politillista vapautta sen paremmin kuin taloudellistakaan. Työläiset jos yrittävät järjestyä, niin heitä kohdellaan mitä armottomammin. Viime vuonna kahdeksantoista kiinalaista piti salaisen kokouksen, mikä kuitenkin tuli heti viranomaisten tietoon sillä seurauksella, että kaikki vangittiin ja tuomittiin vankilarangaisuksiin, jotka vaihtelivat kahdeksasta kuukaudesta kahteen vuoteen. Tämän lisäksi kaikki karkoitettiin aina sen mukaan kun kukin pääsi pois vankilasta, tai kun vankilassa oloaika päättyi.

Tällaisissa vaikeissa olosuhteissa työläisten toiminta käy hankalaksi. Mutta kaikista vainoista huolimatta kumouksellinen henki elää ja edistyy. Kiinan sisällissodalla, kuten olettaakin sopii, näyttää olevan innostava vaikutus Malaijin saarilla samoin kuin muuallakin idässä Englannin imperialismin alaisissa maissa. Työläisten järjestöjen voimakkuutta ja toimintaa ei voida julkisesti esittää missään, sillä siitä olisi huonot seuraukset. Mutta kuitenkin voidaan sanoa, että kaikki merkit viittaavat, että englantilaisen militarismin ylivalta joutuu yhä vaikeampaan asemaan kaikkialla Kaukaisessa Idässä. Mahdollisesti voi olla hyvin lähellä se aika, jolloin nämä länsimaisesta sorrosta ja riistosta ylenmäärin kärsineet kansat nousevat lujasti liittoutuneina taistelemaan niiden oikeuksien puolesta, jotka heille ihmisinä kuuluvat.

LAPSUUSMUISTO

Olit mulle sa unelma onnesta vain —
vaelluseni vaikeusaika;
poven täydellä silloin ma tuntea sain
elon kylläistä kauneustaikaa.

Sadun siintoa päivän päilyssä näin,
yö, ilta ja aamu ne lauloi
lumohymnejä, joidenka taikahan jäin, —
ikkipäiviks ne henkeni pauloi!

Emil Lindahl